

Folkekirkens Nødhjælp: Med historisk COP-aftale risikerer de fattigste lande at skulle vælge mellem grøn omstilling eller velfærd

Med COP28-aftalen bliver det op til landene selv at afgøre, om aftalen skal gå fra snak til historisk handling. Og de fattigste lande, som udleder mindst, står endnu engang tilbage med den største regning, skriver Mattias Söderberg.

Mattias Söderberg

Chefrådgiver, Folkekirkens Nødhjælp, klummeskribent, medlem, Udviklingspolitisk Råd, formand, klimaarbejdet i ACT Alliance

Klimatopmødet COP28 slutter med et resultat, der rent faktisk er værd at fejre:

Der er blevet oprettet en fond, som skal hjælpe mennesker, der står overfor klimarelaterede katastrofer, og samtidig er verdens lande for første gang blevet enige om, at vi er nødt til at bevæge os væk fra fossile brændsler, hvis vi skal have mulighed for at håndtere klimakrisen.

Med vedtagelsen af det nye globale mål om klimatilpasning, kan aftalen også blive vigtig ift. at hjælpe lande med at tilpasse sig en virkelighed, hvor klimaforandringerne konsekvenser er uundgåelige.

Aftale fuld af smuthuller

COP28-aftalen er først og fremmest god, fordi den giver retning, og den sender et politisk signal om handling. Det kan måske få investorer og regeringer til at indse, at tiden er moden til at droppe investeringerne i nye kulkraftværker, og i stedet investere i bæredygtige energikilder.

Men som flere lande også markerede, er aftalen fuld af smuthuller, og det er derfor op til de enkelte lande, hvordan de vil følge op, og allerede nu ser man konsekvenserne: Rusland gik straks ud og understregede, at deres hensigt var at fokusere på atomkraft i stedet for at følge aftalens oplæg om at tredoble vedvarende energi.

Med andre ord: Selv om COP28-aftalen er historisk, er det op til landene selv at afgøre, om aftalen går fra historisk snak til historisk handling.

En af de konkrete udfordringer er, at der ikke blev vedtaget nogle tydelige aftaler om finansiering.

Det er nemt at bevæge sig væk fra fossile brændsler og investere i tilpasning, når man i forvejen er et robust og stabilt samfund med en god økonomi. Men for et land som f.eks. Uganda er der ikke for nuværende noget alternativ til olieindtægterne, og hvis de lukker for oliehanen, lukker de også for finansieringen af skoler og hospitaler.

Grøn omstilling på bekostning af velfærd

Desværre henviste de rige lande til næste års COP-forhandling, hver gang debatten handlede om klimapenge til det globale syd. Det er udviklingslandene skuffede over.

De mener ikke, at det er retfærdigt, at den grønne omstilling skal ske på bekostning af velfærden, og de efterspørger derfor direkte samarbejde og støtte fra det globale nord.

Samtidig er udviklingslandene også skuffede over, at de selv skal stå med så stor en del af regningen for klimatilpasning, når den globale opvarmning er foranlediget af landene med de største

udledninger. Alligevel er det de fattigste lande, som udleder mindst, der står med den største regning for klimatilpasning.

I 2023 har vi set, hvordan klimaforandringernes konsekvenser har hærget i hele verden. Og det skræmmende er, at med den nuværende globale indsats i kampen mod klimaforandringerne, vil konsekvenserne kun blive større og mere alvorlige.

Jeg håber, at alle lande læser COP28 aftalen, som var den bindende, og at de ser væk fra smuthullerne og mulighederne for at springe over, hvor gæret er lavest.

Der er brug for at verdens regeringer tager ansvar. Med COP-aftalen ligger der nu en handlingsplan, og der er ingen undskyldning for ikke at følge den